

се тури канакъ на спора, азъ повикахъ „прислушника“ Василия и го накарахъ самъ той да рѣши повдигнатиятъ споръ между майка му и уйка му. Василь каза: „ще се покалугерѣхъ ако уйка ми ме проводи на ученье въ Руссия, и то още тая година“. Хаджи Василь обѣща на сестриника си прѣдъ цѣлиятъ роднински съвѣтъ и го накара да налува рѣка на всинца присѣтствующи. Гина се примири. На другия денъ всички роднини и приятели на Кунчевица и Хаджи Василия, и нѣколко отъ карловскитѣ първенци, отидохме въ Сопотския мъжки манастиръ, гдѣто се извърши и обряда на задяконяването. Азъ бѣхъ приемниятъ отецъ на „посвѣщаванието му въ служение на монашеството“. Тоя денъ бѣ тържественъ за Хаджи Василия. Той похарчи около хиляда гроша за угощение на присѣтствующитѣ въ врѣме на обряда. Отъ Василь Ивановъ, той стана *Дяконъ Игнати* Дяконъ Игнати, моя духовенъ синъ, до колкото помня, бѣ тихъ, миренъ, благопоставенъ, чини ми се че бѣ и страхливъ. Нѣмаше нито единъ косъмъ на лицето си, когато го задяконихме“.

Сестриникътъ изпълнилъ волята на уйка си съ голѣмата надѣжда, че скоро ще отпътува въ Руссия на ученье, но уйка му отлагалъ отъ мѣсець на мѣсець отъ година на година трѣгването му на чужбина на ученье. Дяконътъ Игнати наченалъ да се безпокои. Непокорството и волнодумството го псеѣтили. Уйката поканилъ сестриникътъ си да излѣзхтъ на *святгорска просия* въ Карловската нахия; Дяконътъ Игнати отказалъ:

— „До сега бѣхъ, но отъ сега нататѣкъ нежелая да бѣда *святгорски просиякъ*. Чакамъ да си изпълните дадената тукъ, въ тая стая, честна дума прѣдъ толкова роднини и приятели“.

Хаджи Василь се извинявалъ на сестриника си съ „нѣмание на пари“ и трѣгналъ самъ на *просия*.

По казването на отца Бирила, Хаджи Василь тогава ималъ „суха пара“, дѣто се е рѣкло, 60,000 гроша,